

Förföljd

Jag är en blond kort tjej med många fräcknar. Mina föräldrar säger eller många vuxna tycker att jag är söt men det tycker inte jag. Jag är vig, envis och går på gymnastik. Men jag har också hål i öronen och mina ögon är blåa som havet. Idag är det en kall dag i november. Jag vill egentligen bara ligga hemma och ta det lugnt men jag ska på gymnastikträning. Men när jag sneglar på klockan ser jag att jag börjar träningen om 15 minuter!!

Jag skyndar att ta på mig ett par svarta tights och en blå t-shirt. Det knarrar i golvet när jag snabbt skyndar ner för trappan.

Jag har 10 minuter på mig att ta mig till träningen. Jag tar på mig en tjockjacka, ett par vantar, en mössa och ett par kängor. Mamma jobbar sent som vanligt. Så hon kommer väl hem typ en timme efter att jag har slutat gymnastikträningen.

Det är becksvalt ute. Mörkret faller vid 16-tiden så här års. Det är då jag längtar som mest till sommaren. Men jag kommer på att jag kan ta genvägen genom kyrkogården. Den är mörk och läskig. Den stora svarta grinden som leder in på kyrkogården gnisslar när jag långsamt öppnar den. Vinden viner kusligt i det svarta mörkret och dimman ligger som ett tjockt täcke över kyrkogården. Det känns som att vara i en skräckfilm.

Jag kanske glömde berätta de men jag är mörkrädd.

Några få lampor lyser och jag känner hur jag ryser till. I nästa sekund ser jag att fullmånen lyser klart. En stark gul-vit färg. Nästan onaturligt ljus lyser den men jag tänker inte så mycket mer på det. Medan jag går och nynnlar på en låt så känner jag hur någon flåsar mig i nacken. Jag vänder mig snabbt om men ingen står där. Känslan av obehag sprider sig snabbt i kroppen. Jag fortsätter sakta att gå men då känns det som någon flåsar mig i nacken igen.

Telefonen ringer, jag tar långsamt upp min telefon. Det är ett okänt nummer.

-Hallå, Hallå, säger jag långsamt.

Men jag hör bara mig själv. Nu sprider sig rädslan snabbt inom mig. Jag stannar upp och hör ett konstigt ljud ifrån kyrkan. Min nyfikenhet tar över och jag måste bara gå dit. Det knastrar när jag går i gruset upp mot kyrkan. Jag öppnar kyrkporten med ett gnisslande ljud.

Jag går långsamt in längre och längre in i kyrkan. Det ekande ljudet när jag går låter starkt inne i kyrkan. Men när jag stannar så hör jag någon annan gå där inne. Jag blir livrädd och springer de fortaste jag kan ut ur kyrkan. Det donar när jag med full fart springer ut ur kyrkan. Men ner från den lilla stentrappan framför kyrkporten ramlar jag. Jag skrapar upp knät men fortsätter ner på kyrkogården. Mitt knä blöder

men jag fortsätter bara springa. Jag stannar och kippar efter luft tillslut. Mina svarta träningstights har fått en röd stor fläck på knäskålen.

Jag ser ut över kyrkogården den är full av gravar och gräset är högt. Jag tycker att den ser övergiven och lite läskig ut.

Mitt i mina tankar ser jag någon svepa förbi fort i min ögonvrå. Nu känner jag ännu en gång någon som flåsar mig i nacken, den här gången stod någon nära, riktigt nära!! Jag stelnar till, jag vågar inte röra mig ur fläcken. Det känns som mina fötter sitter fast i marken. Då hör jag ett välbekant ljud. Det är min telefon som ringer. Jag hoppas innerligt att det är mamma, men jag vet att det inte är hon. Hon brukar aldrig ringa och vill aldrig bli störd när hon är på jobbet. Det står "OKÄNT", jag svarar.

-Hallå, hallå!, säger jag med irriterad röst.

Nu hör jag hur någon mumlar till svar. Det låter som en mörk skrovlig röst. Obehaget sprider sig snabbt igenom hela kroppen. Det är ett ekande ljud det låter som någon pratar inuti kyrkan.

Jag blir så rädd att jag gömmer jag mig bakom en stor gran. Det står något på den jag läser långsamt högt för mig själv. "Alltid saknad".

När jag läser det ryser jag till, inte för att jag var känslig eller så utan för att någon satt precis bakom mig och klappade mig två gånger på huvudet. När jag långsamt sneglar bakom mig ser jag ett par röda ögon som lyser så starkt att jag måste vända mig om igen. Tankarna snurrar runt i huvudet och jag känner mig yr. Medans jag var inne i mina tankar så smäller de svarta grindarna igen med ett högt skrällande ljud. Jag blir så rädd att jag hoppar till. I samma sekund hör jag hur någon skrattar, skrattet kommer bara närmare och närmare.

Jag smyger mig sakta fram mot de svarta stora grindarna som nyss smällt igen. När jag är så nära att jag kan dra i de gör jag det. Det gnisslar när jag drar hårt i grindarna. De öppnas inte, jag drar ännu en gång men de öppnas inte. Nu sprider sig en obehaglig känsla genom hela min kropp." JAG SITTER FAST PÅ EN KYRKOGRÅRD MED NÅGON SOM SPRINGER RUNT OCH JAGAR MIG". Är det enda som surrar i mitt huvud.

Då surrar det i fickan igen, jag tar upp telefonen. På skärmen står det "LINN". Jag blir så glad att jag tar ett glädjeskutt.

-Hej, vart är du, säger Linn stressad.

-Påväg svarar jag med fundersam röst.

-Vi började för en timme sedan bara så du vet, svarar Linn snabbt.

Sedan bryts samtalet.

Jag går in på min telefon och skriver snabbt orden "kyrkogårds väsen". Det kommer upp flera alternativ. Jag trycker på alternativet längst upp. Jag läser högt för mig själv, "Har du någon gång känt dig jagad på en kyrkogården, klicka här för att läsa mer" står det. Jag klickar på länken. Det kommer upp en stor bild på ett ansikte med

knallröda ögon. Medans jag kollar vad det står ,ser jag något som är ljudinspelat. Jag känner på mig att jag inte borde göra det, men jag gör det ändå. När jag långsamt trycker på spela så hör jag en röst som skriker högt och länge med en skrovlig röst. Sedan stängs mobilen av, bara sådär. Jag bestämmer mig för att gå tillbaka in i kyrkan och värma mig så att jag slipper vara ute och frysa hela natten. Jag går upp för den lilla sten trappan och fram till porten. Jag drar långsamt upp dörren med ett gnisslande ljud. Då hör jag en skrovlig röst som säger "hej". Jag kollar långsamt upp och där, där stod han med röda ögon...